

PIEPERDEPIEP

Ze overschat zichzelf geregeld, en anderen doen dat ook, want aan haar verbale vermogen mankeert weinig. Ze is veertig, Caro. Ze vraagt veel aandacht en voelt zich snel verongelijkt en afgewezen. Als haar begeleiders dat niet snel genoeg door hebben, wordt ze kwaad of ontsteekt in blinde drift.

Caro werkt haar begeleiders op de zenuwen, hun werkdruk loopt gevaarlijk op door haar gedrag. Ze willen escalatie voorkomen, maar ze kunnen nu eenmaal niet altijd meteen gehoor geven als Caro hulp verwacht of grappes maakt. Dat laatste vinden ze nog het lastigst: de kinderlijke grappes die Caro graag maakt op momenten dat hun hoofd er niet naar staat. Caro voelt zich dan afgewezen.

Het team heeft afgesproken om Caro op zulke momenten eerst op vriendelijke toon uit te leggen waarom het nú niet uitkomt, en direct daarna te vertellen wanneer ze de nodige aandacht wél kan krijgen. Maar echt werken doet die methode bijna nooit: Caro loopt boos naar haar kamer, begint te schelden en met deuren of spullen te smijten.

Esther werkt nog maar pas in Caro's huis. Ze heeft meer ervaring met gedragsproblematiek dan haar nieuwe collega's, en die beleven de manier waarop ze cliënten benadert als een frisse wind.

Caro heeft al snel door dat je met Esther kan lachen. Als ze erachter komt dat Esther bang is voor muizen, is de toon gezet voor een bijzonder contact tussen die twee.

Caro koopt snoepmuizen of tekent

muizen voor Esther en heeft het grootste plezier als Esther dan van schrik een gil slaakt of hard wegloupt.

Esther en collega Joris zijn net bezig een moeilijk gesprek met de ouders van een andere cliënt te voeren, als Caro op de deur bonkt en zonder pardon binnen stapt: "Ik ben een kous kwijt, iemand heeft mijn kous gestolen. Ik heb er twee in de wasmand gedaan en kijk: er is er maar één over." Boos gooit ze de kous op

tafel. "Het is altijd hetzelfde liedje hier, iedereen heeft losse handjes." Joris voelt de irritatie en de spanning naar zijn hoofd schieten. Hij kan op dit moment moeilijk naar een kous gaan zoeken en ziet de driftbui van Caro al hangen. Hij probeert vriendelijkheid en rust uit te stralen. "Caro, kan je over een half uur..." Hij krijgt de kans niet om zijn zin af te maken. Caro begint met de kous op tafel te meppen: "Ik pik het niet, iedereen jat alles van me, ze moeten mij altijd hebben en..."

Joris staat zichzelf redelijk te houden, en ziet plotseling dat Esther Caro lachend een knipoogje van verstandhouding geeft, en dan met eenzelfde driftige houding tegenover Esther gaat staan. Ze grijpt de kous uit Caro's handen en begint er - nog driftiger dan Caro - mee op tafel te slaan:

"Ik pik het ook niet, piep piep piep, dat jij zomaar het kantoor in komt, piep, piep, piep, en je houdt je muiszengemak maar en wacht tot ik naar je toe kom. Pieperdepieperdepiep." Dat laatste zegt ze met veel kracht, terwijl ze Caro quasi boos aankijkt. Even lijkt Caro met stomheid geslagen en dan begint ze hard te lachen: "Ha, ha, ha, die is goed, mevrouw Muis laat zich horen. Pieperdepieperdepiep," doet ze Esther na. "Nou, kom vanmiddag maar naar het muizenhol om die kous te zoeken, ha, ha, ha!" Ze pakt de kous van Esther aan en loopt gielend weg. Esther pakt glimlachend de draad van het gesprek met de ouders weer op. • Mieke Janssens

ILLUSTRATIE J. EMVEE